

Arrest

nr. 286 049 van 13 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 13 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 april 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 13 oktober 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Shahabuddin, gelegen in het district Pul-e Khumri van de provincie Baghlan. U bent Pasjtoen van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. U werkte als landbouwer.

Ongeveer drie jaar geleden kwamen uw moeder, broer en dertien andere dorpingen om bij een explosie op weg terug na een verlovingsfeest. Uw moeder en broer werden hierbij uit de wagen gekatapulteerd.

Uw broer werkte eerst voor de politie en vervolgens voor het leger voor een periode van in totaal ongeveer twee jaar. Hij was chauffeur en raakte bij een explosie gewond, waarna zijn benen geamputeerd moesten worden. Hij werd naar het ziekenhuis in Pul-e Khumri gebracht, waarna u gebeld werd door een vriend van hem. U ging hem bezoeken in het hospitaal en diezelfde avond werd uw vader meegenomen door de taliban. Uw vader werd tien dagen vastgehouden door de taliban. De dorpsoudsten kregen hem vrij door overeen te komen dat de taliban u en uw broer zouden vermoorden wanneer ze u zouden zien. U bleef gedurende deze tien dagen in Pul-e Khumri. Na de vrijlating van uw vader, regelde hij een smokkelaar en werd u het land uit gestuurd.

U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. U kwam in België aan op 18 april 2021 en diende op 19 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u de tazkera van uw broer, de tazkera van uw vader, een certificaat van het leger van uw broer, een document van het Rode Kruis over de amputatie van de benen van uw broer, een invaliditeitskaart van uw broer van het leger, een kaart van uw broer van het Ministerie van Martelaars en Gehandicapten, een foto van uw broer bij het leger, een foto van uw broer in het ziekenhuis, een foto van dorpsgenoten en uw broer en een video van een explosie waarbij familieleden van uzelf omkwamen voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 19 april 2021 verklaarde u 16 jaar en 5 maanden oud te zijn, wat overeenstemt met een administratieve geboortedatum op 30 november 2004. Op 5 mei 2021 wees een medische test uitgevoerd in het Universitair Ziekenhuis Antwerpen echter uit dat u een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 22.4 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting is. Wanneer men rekening houdt met de standaarddeviatie is uw jongst mogelijke leeftijd dus 20.6 jaar oud. Het verschil tussen uw beweerde leeftijd bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming en uw jongste werkelijke leeftijd is derhalve minstens meer dan vier jaar. Dat u bij aankomst in België slechts 16 jaar en vijf maanden oud zou zijn geweest, blijft bijgevolg volstrekt ongeloofwaardig. Wanneer u met de conclusie van de leeftijdstest geconfronteerd wordt tijdens het persoonlijk onderhoud, is uw enige poging tot verweer uw bewering dat u een tazkera had, maar dat die verbrand zou zijn in Bulgarije (CGVS, p. 4). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voorgedaan heeft en dus getracht heeft de Belgische asielinstanties doelbewust en moedwillig te misleiden, ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze.

Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

U vreest misschien gedood te worden door de Taliban in Afghanistan omwille van de vroegere tewerkstelling van uw broer bij het Afghaanse nationale leger. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen, rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het CGVS te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Onderstaande vaststellingen tonen aan dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor de Taliban dient te koesteren.

Er wordt vastgesteld dat er tal van inconsistenties en tegenstrijdigheden zijn die ervoor zorgen dat u uw vluchtaanvraag niet aannemelijk heeft kunnen maken. Ten eerste bent u niet in staat een zicht te geven op het werk en de carrière van uw broer binnen de (voormalige) Afghaanse nationale veiligheidsdiensten. U blijft doorheen het persoonlijk onderhoud uitermate vaag over het verloop van het werk van uw broer bij het leger en de politie. U geeft aan dat hij voor beide instanties gewerkt zou hebben als chauffeur, maar slaagt er niet in deze periode te dateren. U verklaart dat hij voor de politie en het leger werkte. Eerst stelt u dat hij ongeveer vijf maanden of een jaar bij de politie werkte voordat hij in het leger ging, maar dat het ook kan dat hij al twee jaar voor de politie werkte. Gevraagd om specifiek te zijn, antwoordt u dat u de info niet heeft, maar dat hij ongeveer twee jaar bij de politie was. U verklaart dat uw broer jullie opbelde om te vertellen dat hij voor het leger werkte en dat hij vijf of zes maanden daarna gewond raakte en zijn benen geamputeerd werden (CGVS p. 14). Later wordt u opnieuw gevraagd om concreet te stellen hoe lang uw broer voor het leger werkte. U slaagt er wederom niet in een duidelijk antwoord te formuleren en stelt dat hij minder lang voor de politie dan voor het leger werkte. Ermee geconfronteerd dat deze beweringen niet overeenstemmen met wat u eerder naar voren schoof maar het omgekeerde, besluit u domweg dat het in totaal twee jaar was, misschien iets meer of minder, hetgeen uiteraard geen verklaring biedt voor deze tegenstrijdigheid (CGVS p. 18). Uw uitleg over de overige aspecten van zijn werk zijn bovendien erg summier. U bent op geen enkel moment in staat uitgebreide, doorleefde verklaringen af te leggen over het werk van uw broer. Over de plek waar hij gestationeerd zou zijn, kan u enkel vertellen dat hij in Kaboel gestationeerd was en naar verschillende plekken werd gestuurd en naar gevechten moest op weg naar Kandahar en andere plekken (CGVS p. 14, 18). Over de precieze opdrachten of missies waaraan uw broer deelnam, kan u echter niets vertellen (CGVS p. 17, 19). Ook over de procedure die uw broer moest doorlopen, kan u weinig tot niets vertellen. U stelt dat uw broer enkel zijn tazkera en geen andere documenten nodig had om zich aan te sluiten bij de politie (CGVS p. 16). Volgens de beschikbare informatie over de rekrutering van de Afghaanse Nationale Politie (ANP) blijkt dat een nieuwe rekrutee niet enkel een tazkera nodig heeft, maar ook over een getekende aanbeveling van twee lokale of nationale overheidsfiguren moet beschikken (zie COI toegevoegd aan het administratief dossier). Ook over de motivatie van uw broer om zich aan te sluiten bij de veiligheidsdiensten blijft u zeer vaag. U verklaart dat hij misschien vrienden had die uw broer aanzetten om zich aan te sluiten, maar u benoemt geen concrete personen (CGVS p. 14, 15). In die context is het opmerkelijk dat u poneert dat niemand binnen het dorp behalve uzelf en uw vader op de hoogte waren van zijn werk bij de veiligheidsdiensten (CGVS p. 15). Dat u zo'n beperkte informatie heeft over het werk van uw broer is zeer opmerkelijk gezien u nog contact heeft met uw ouders en uw broer, die in het dorp verblijven (CGVS p. 6). Indien uw broer werkelijk in het leger zou hebben gezeten, had u hem om uitgebreide, gedetailleerde informatie kunnen vragen. Uw onvermogen om een duidelijk zicht te bieden op de inhoud van het werk en het verloop van de carrière van uw broer zijn belangrijke elementen die de geloofwaardigheid van uw vluchtaanvraag beschadigen.

Ten tweede komt het document dat u voorlegt ter staving van de tewerkstelling van uw broer bij het leger niet overeen met de overige informatie die u aanreikt. Het certificaat van het leger dat u voorlegt betreft een certificaat van het militaire trainingscentrum in Kaboel dat bevestigt dat 'soldaat M. A. (...)' een cursus met succes heeft volbracht van 11 december 2010 tot 13 januari 2011. De naam van uw broer is echter niet 'M. A. (...)', maar 'A. A. (...)' zoals prijkt op de door u voorgelegde tazkera van uw broer. Daarnaast vond de opleiding waarvan sprake op het certificaat plaats van 11 december 2010 tot 13 januari 2011. Dit

is totaal niet in overeenstemming te brengen met uw verklaringen over de periode waarin uw broer tewerkgesteld zou zijn geweest door de (voormalige) Afghaanse nationale veiligheidsdiensten. U kan bovendien niets vertellen over de inhoud van de documenten (CGVS p. 18). Er dient dus te worden vastgesteld dat het door u voorgelegde document sowieso niet aan uw broer toebehoort. Het kan bijgevolg geenszins een bewijs zijn van diens tewerkstelling bij de (voormalige) Afghaanse nationale veiligheidsdiensten. De vaststelling dat u wederom een poging heeft ondernomen om de Belgische asielinstanties te misleiden, ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder.

Ten derde heeft u het niet aannemelijk kunnen maken dat u een familieband heeft met de persoon die u aanduidt als uw broer. U legt een tazkera van uw broer, verschillende andere documenten van uw broer, een foto in het hospitaal van uw broer en een tazkera van uw vader voor. U bent echter niet in staat om een eigen identiteitsdocument, een foto waarop jullie beiden te zien zijn of een ander document dat u aan de persoon die u aanduidt als uw broer kan verbinden. De vaststelling dat niets behalve uw verklaringen u aan deze persoon binden, verzwakt uw vluchtrelaas verder.

Ten vierde zijn uw verklaringen over de amputatie van uw broer tegenstrijdig met de door uzelf voorgelegde documenten. U verklaart dat uw broer gewond raakte tijdens zijn tewerkstelling voor het leger. Wanneer u vertelt over het incident waarbij uw broer zijn benen verloor, zegt u dat het één jaar voordat u een verzoek om internationale bescherming indiende gebeurde. Op het document van het internationaal comité van het Rode Kruis te Rehabilitation Center Mazar-e-Sharif dat u voorlegt, prijkt echter de registratiedatum 26 november 2016, zijnde drie jaar en twee maanden voor uw verzoek om internationale bescherming in België. Op het document staat de disability van uw broer duidelijk vermeld: amputee. Het document vermeldt ook data wat betreft het gebruik van een rolstoel (26 december 2016), het gebruik van krukken (9 februari 2017 en 31 november 2020), een toiletbril (26 januari 2017), een kussen 1 december 2020 en dorm in/out (29 november 2017, 9 februari 2017, 21 november 2017). Uit dit document is af te leiden dat de benen van uw broer reeds eind 2016 geamputeerd werden en hij nadien opgevolgd werd door het Rode Kruis. De vaststelling dat uw broer niet vlak voor uw vertrek uit Afghanistan en uw beweerde problemen met de taliban gewond raakte, haalt de fundamenten van uw vluchtrelaas onderuit. Met de datum op het document geconfronteerd, suggereert u dat het van een andere wonde of ziekte is (CGVS p. 18). Wanneer u geconfronteerd wordt met de vaststelling dat op dit document reeds vermeld staat dat hij een geamputeerde is, speculeert u dat het kan dat zijn benen eraf waren, maar dat hij nog steeds werkte (CGVS p. 19). Hierna werd u voorgehouden dat het niet logisch is dat u eerder verklaarde dat u hem na het oplopen van zijn verwondingen ging bezoeken in het hospitaal van Pul-e Khumri vlak voor uw vertrek uit Afghanistan, terwijl hij al in 2016 geamputeerd zou zijn, waarop u stelt dat het kan dat hij zijn benen eerder verloor en het pas later vertelde (CGVS p. 19). Deze veronderstelling is tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen dat uw broer nog twee à drie keer naar huis zou gekomen zijn gedurende zijn tewerkstelling bij het leger, die volgens uw eigen verklaringen samen met zijn tewerkstelling voor de politie ongeveer twee jaar geduurd zou hebben (CGVS p. 18). Indien hij nog naar huis kwam gedurende die periode, is het onmogelijk dat u en uw familie niet op de hoogte waren van zijn verwondingen. Hiermee geconfronteerd stelt u dat het kan dat hij toch al langer dan twee jaar voor de veiligheidsdiensten werkte (CGVS p. 19). U stelt voortdurend uw verhaal bij en reikt steeds nieuwe suggesties aan over wat er dan moet gebeurd zijn. Zo gist u dat uw broer misschien bang was om het aan uw vader zou vertellen, omdat iemand hem dan iets aan zou doen, of dat hij misschien in Kaboel woonde en loog tegen u en uw familie dat hij werk had bij het leger (CGVS p. 19). Dat u er op los speculeert wat betreft de verwondingen van uw broer die hij zou hebben opgelopen tijdens zijn tewerkstelling voor het leger, bevestigt de eerdere vaststellingen van het CGVS over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Volgens uw uiteenzettingen is het werk van uw broer de aanleiding voor de problemen die uzelf en uw vader met de taliban hebben gehad (CGVS p. 12). Gezien er omwille van bovenstaande vaststellingen geen geloof kan gehecht worden aan de tewerkstelling van uw broer bij de (voormalige) Afghaanse veiligheidsdiensten en de omstandigheden waarin en het tijdstip waarop uw broer zijn verwondingen heeft opgelopen, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de ontvoering van uw vader die zich naar aanleiding van de tewerkstelling van uw broer heeft voorgedaan.

Verder is ook de situatie van uw familie ten tijde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS een element dat ertoe leidt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. Uw familie, waaronder uw vader en uw broer die voor de (voormalige) Afghaanse veiligheidsdiensten gewerkt zou hebben, verblijven immers nog in uw dorp Shahbuddin in Afghanistan. U stelt dat uw vader en uw jongere broer geen problemen hebben ondervonden met de taliban en uw broer

die tewerkgesteld was in het leger niet buiten komt uit angst voor de taliban. Ze hebben echter sinds uw vertrek geen concrete problemen ervaren (CGVS p. 19-20). De constatering dat uw familie zonder noemenswaardige problemen kan blijven wonen in uw dorp in Afghanistan ondanks de aanwezigheid van de taliban, is een bijkomende indicatie dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging dient te koesteren.

Wat betreft het incident waarbij uw broer en moeder omkwamen ongeveer drie jaar voor het persoonlijk onderhoud, dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk kan maken dat u of uw familie daarbij persoonlijk geïdoleerd werd. U verklaart hierover dat uw familieleden terugkwamen van een verlovingsfeest naar het dorp. In een explosie stierven uw broer, uw moeder en dertien andere mensen (CGVS p. 5-6). U geeft zelf aan niet te weten of de bom die de explosie veroorzaakte geplaatst werd door de taliban omdat ze iets tegen uw familie of tegen de andere mensen die omkwamen in de explosie hadden (CGVS p. 14). U haalt de explosie bovendien niet aan als reden waarom u het land verlaten heeft en vermeldt verder geen redenen waarom uw moeder en broer geïdoleerd zouden zijn door de taliban. De explosie past in de algemene onveilige context binnen Afghanistan in de periode waarin het incident zou hebben plaatsgevonden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen ombuigen. De tazkera van uw broer en van uw vader kunnen enkel een indicatie zijn van hun identiteit. U bent echter niet in staat eigen identiteitsdocumenten voor te leggen. De invaliditeitskaart van de Afghaanse overheid, de kaart voor humanitaire hulp en de foto in het hospitaal kunnen enkel een bewijs zijn dat deze persoon invalide is, maar is geenszins een bewijs voor de precieze omstandigheden waarin de verwondingen zijn opgelopen. De foto van uzelf met uw jongere broer heeft geen bewijswaarde betreffende uw vluchtrelaas. De video die de nasleep van de explosie waarin uw moeder en broer omkwamen capteert, heeft geen bewijswaarde betreffende de aangehaalde feiten van uw vluchtrelaas. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt overigens dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus.afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten

zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het

algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na een weergave van de door hem geschonden geachte bepalingen past verzoeker deze als volgt toe op zijn situatie:

“Eerstens stelt het CGVS dat de algemene geloofwaardigheid van verzoeker ernstig is aangetast door de bewering dat hij minderjarig was bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Er werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeker zijn beweerde leeftijd omdat verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming op 19 april 2021 verklaarde dat hij 16 jaar en 5 maanden oud was, wat overeenstemt met een administratieve geboortedatum op 30 november 2004 maar dat op 5 mei 2021 er een medische test werd uitgevoerd in het Universitair Ziekenhuis in Antwerpen en dat daaruit blijkt dat verzoeker een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,4 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is.

Dat wanneer men rekening houdt met de standaarddeviatie verzoeker zijn jongst mogelijke leeftijd 20,6 jaar oud is. Dat aldus het verschil tussen verzoeker zijn beweerde leeftijd bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming en zijn jongste werkelijke leeftijd meer dan vier jaar is. Dat het dus ongeloofwaardig is dat verzoeker bij aankomst in België slechts 16 jaar en vijf maanden oud zou zijn geweest.

Dat men ondertussen al moge weten dat de leeftijdsonderzoeken geen sluitend bewijs leveren.

Dat het CGVS toch alle bewijs op dit onderzoek legt en in geen geval de verklaring van verzoeker mee in beschouwing neemt.

Dat verzoeker vanzelfsprekend naar zijn taskara verwijst omdat deze taskara het enige bewijs was dat verzoeker had aangaande zijn verklaarde leeftijd. Dat deze taskara helaas verbrand is in Bulgarije. Een onvoorziene omstandigheid waar verzoeker zelf niets aan kan doen.

Verzoeker is er altijd van overtuigd geweest dat de datum op zijn taskara juist is. Waarom zou verzoeker in eerste instantie aannemen dat deze fout was? Hij had immers geen andere informatie dat dat zou tegenspreken. Zo heeft verzoeker ook geen geboorteakte.

Een ambtenaar van de ambassade van de Republiek Afghanistan in Ottawa verklaarde in 2007 een telefoongesprek met het directoraat Onderzoek eveneens dat in het verleden in Afghanistan geen geboorteakten zijn afgegeven. De ambtenaar van de ambassade verklaarde dat als geboorteakten niet onmiddellijk na de geboorte van een kind worden verkregen, zij later moeilijk te verkrijgen zijn.¹ Dat verzoeker dus echt enkel kon afgaan op hetgeen op zijn taskara stond.

Dat het CGVS bijgevolg stelt dat verzoeker niet als minderjarige kan worden beschouwd en dat de Internationale Conventie voor de rechten van het kind dus niet op verzoeker kan worden toegepast. Dat het CGVS dan ook stelt dat er in hoofde van verzoeker geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door hen verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker niet langer minderjarig was op het moment van zijn aankomst en het verzoek om internationale bescherming in België. Dat verzoeker voor het overige geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat ook het Commissariaat-generaal dergelijke noden in zijn hoofde niet heeft kunnen vaststellen.

Het CGVS gaat verder door te stellen dat verzoeker misschien vreest gedood te worden door de taliban in Afghanistan omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn broer bij het Afghaanse nationale leger. Het CGVS benadrukt dat het verzoeker zijn taak is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaas aan te reiken. Dat het CGVS echter wel erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft en dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen, rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken.

Het CGVS is de mening toegedaan dat een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Dat er rekening werd gehouden met alle relevante feiten in verband met verzoeker zijn land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door verzoeker aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier er door het CGVS vastgesteld werd dat verzoeker de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §1, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend.

Dat verzoeker onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er in hoofde van zijn persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van zijn nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Dat de onderstaande vaststellingen aantonen dat

verzoeker, volgens het CGVS, niet aannemelijk maakt dat hij een persoonlijk vrees voor de taliban koestert.

Dat er eerstens door het CGVS wordt vastgesteld dat er tai van inconsistenties en tegenstrijdigheden zijn die ervoor zorgen dat verzoeker zijn vluchtrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dat verzoeker ten eerste niet in staat is een zicht te geven op het werk en de carrière van zijn broer binnen de (voormalige) Afghaanse nationale veiligheidsdiensten. Dat verzoeker doorheen het persoonlijk onderhoud uitermate vaag blijkt over het verloop van het werk van zijn broer bij het leger en de politie. Dat verzoeker aangeeft dat zijn broer voor beide instanties zou hebben gewerkt als chauffeur, maar dat hij er niet in slaagt deze période te dateren.

Dat het niet geheel onlogisch is dat verzoeker niet volledig in staat is een zicht te geven op het werk en de carrière van zijn broer binnen de (voormalige) Afghaanse nationale veiligheidsdiensten.

Dat verzoeker alleen maar kan aangeven wat hij ook weet. Moet verzoeker dan zaken gaan verzinnen? Men houdt geen rekening met feit dat verzoeker op het moment dat zijn broer zijn benen verloor, zijnde 1 jaar voor de asielaanvraag mogelijks maar 15,5 jaar oud was! (CGVS, p. 18) Rekening houdend met het feit dat verzoeker zijn broer daarvoor 2 jaar bij de politie/leger heeft gewerkt, was hij maar 13,5 jaar! (CGVS, P. 14)

Dat een kind van die leeftijd zich niet bezig houdt met dergelijke zaken en ten tweede kwam zijn broer maar sporadisch naar huis en had hij dus een eigen leven op zich. Waren verzoeker en zijn ouders wel op de hoogte van het werk van verzoeker zijn broer? Loog verzoeker zijn broer over het feit dat hij voor de overheid werkte omdat dit enig gevaar met zich meebracht? Kan verzoeker wel weten in welke periode zijn broer voor het leger dan wel voor de politie werkte? Neen, dit wordt in geen geval onderzocht. Het loutere feit dat verzoeker dit niet met precisie kan zeggen is voor het CGVS geniet om verzoeker niet te geloven. Het CGVS schendt dan ook de motiveringsplicht.

Uw raad stelde in het arrest nr. 240 286 van 31 augustus 2020:

“(…)” (eigen onderlijning)

Dat voorgaande een inbreuk is op de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS en daarom artikel 2 en 3 inzake de motiveringsplicht schendt.

Het CGVS staft voorgaand argument door te stellen dat verzoeker eerst verklaarde dat zijn broer vijf maanden, één jaar of twee jaar bij de politie werkte en dat wanneer er gevraagd werd door het CGVS om specifiekere te zijn, dat verzoeker aangaf die info niet te hebben, maar dat hij ongeveer twee jaar bij de politie was. Verzoeker gaf aan dat zijn broer naar zijn familie beide om te zeggen dat hij bij het leger zat en dat hij vijf of zes maanden daarna gewond geraakte waardoor zijn benen geamputeerd moesten worden. Het CGVS stelt dat er later opnieuw aan de verzoeker werd gevraagd om concreet te stellen hoelang zijn broer voor het leger werkte. Dat verzoeker er niet in slaagde een concreet antwoord te geven maar zei dat hij langer bij het leger heeft gewerkt dan voor de politie. Dat het CGVS verzoeker confronteerde dat zijn beweringen niet overeenstemming en verzoeker dan maar aangaf dat het in totaal 2 jaar was. Het CGVS vind deze verklaring niet afdoende.

Het feit dat verzoeker in eerste instantie al aangaf dat zijn broer wel tot 2 jaar bij de politie kon hebben gewerkt, wil dan ook zeggen dat hij echt niet weet wanneer zijn broer daar is begonnen. Verzoeker zei letterlijk dat zijn broer er niet met hen over sprak omdat het te gevaarlijk was. (CGVS, p. 17) Verzoeker zei ook dat enkel zijn vader wist wanneer zijn broer begonnen was bij de politie (CGVS, p. 15)

Het is perfect mogelijk dat verzoeker zijn broer langere tijd bij de politie werkte en verzoeker hier niet van op de hoogte was. Verzoeker zijn broer is ook een stuk ouder dan verzoeker zelf. Hij is rond de dertig jaar. (CGVS, p. 7) Verzoeker zijn broer heeft aldus een eigen leven met eigen verantwoordelijkheden.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat verzoeker zijn broer voor de veiligheid heeft gezwegen over zijn precieze professionele activiteiten. Het was verzoeker zijn vader die op de hoogte was, niet verzoeker zelf.

Voorgaande in beschouwing genomen met de mogelijke leeftijd van verzoeker, is het allesbehalve verwonderlijk dat verzoeker geen gedetailleerd beeld kan geven over de professionele activiteiten van zijn broer.

Dat het CGVS verder gaat door te stellen dat verzoeker zijn uitleg over de overige aspecten van het werk van zijn broer erg summier zijn. Dat verzoeker op geen enkele moment in staat is om een uitgebreide doorleefde verklaring af te leggen. Dat verzoeker over de plek waar zijn broer gestationeerd is enkel kan zeggen dat hij in Kaboel gestationeerd was en naar verschillende plekken werd gestuurd en naar gevechten moest op weg naar Kandahar en andere plekken. Dat verzoeker over de precieze opdrachten of missies waaraan zijn broer moest deelnemen niet vee! kan vertellen en ook niet aan de precieze procedure die hij moest doorlopen om zich aan te kunnen sluiten bij de politie.

Eerstens in het onmogelijk om een gedetailleerde doorleefde verklaring te geven over het werk van verzoeker zijn broer. Zoals reeds beargumenteerd, sprak verzoeker zijn broer enkel en alleen met zijn vader over zijn werk. De vader van verzoeker zijn broer gaf meteen aan dat verzoeker zijn broer moest stoppen met zijn werk omwille van veiligheidsredenen. Het hoeft dan ook geen betoog dat dergelijke zaken

niet met verzoeker werden gedeeld. (CGVS, p. 15). Het CGVS stelt dat verzoeker over de plek waar verzoeker zijn broer gestationeerd is enkel kan zeggen dat hij in Kaboel gestationeerd was. Dat is ook hetgeen dat er aan verzoeker werd gevraagd. Er werd letterlijk gevraagd: "Waar was hij gestationeerd?" (CGVS, p. 16) Wat moet verzoeker nog meer doen dan te antwoorden op de vraag?

Dat verzoeker ook afdoende antwoord op de vraag waar zijn broer ging vechten.

Er werd aan verzoeker gevraagd waar zijn broer ging vechten. Verzoeker geeft antwoord door te stellen dat de gevechten plaatsvonden op de weg naar Kandahar en andere plekken. (CGVS, p. 16) Wat wil het CGVS nog meer weten? Een opsomming van plaatsen? Dan moet dat ook zo aan verzoeker gevraagd worden. Er wordt echter geen verder belang aan gehecht door het CGVS.

Dat verzoeker over de precieze opdrachten of missies waaraan zijn broer moest deelnemen niet veel kan zeggen, mag niet verwonderen. Er werd aan verzoeker gevraagd om te vertellen over een concrete missie of gevecht waaraan zijn broer deelnam. Weer moet verzoeker zeggen dat zijn broer daar niet over sprak. Dat hij enkel tegen zijn vader zei waar hij was maar er nooit met hen over sprak omdat het gevaarlijk was. (CGVS, p. 117)

Het CGVS vroeg aan verzoeker om te vertellen over de procedure die verzoeker zijn broer moest doorlopen om zich aan te kunnen sluiten bij de politie. Dat verzoeker de vraag in eerste instantie al niet begreep waardoor het CGVS de vraag moest herformuleren. (CGVS, p. 16) Het CGVS vroeg vervolgens welke stappen en acties zijn broer deed om toegelaten te worden door de politie.

Dat verzoeker deze vraag heeft begrepen als "Wat deed u broer voor hij kon worden toegelaten tot de politie?" Verzoeker zegt dan ook dat zijn broer zijn taskara in orde heeft gebracht en toen aan zijn vader heeft gemeld dat hij naar de politie wou gaan. (CGVS p. 16) Dat er door het CGVS verder niet wordt ingegaan op de eventuele procedure die doorlopen moet worden of wat de procedure die verzoeker zijn broer moest lopen precies inhield. Er kan verzoeker dan ook niet verweten worden dat hij de precieze procedure niet heeft omschreven als hem dit niet werd gevraagd.

Dat het CGVS verder gaat door te stellen dat verzoeker zeer vaag blijkt over de motivatie waarom zijn broer zich wou aansluiten bij de veiligheidsdiensten. Dat verzoeker verklaard heeft dat zijn broer misschien vrienden had die hem hadden aangezet zich aan te sluiten maar geen concrete personen noemt. Dat het CGVS binnen die context opmerkelijk vindt dat niemand binnen het dorp behalve verzoeker zelf en zijn vader op de hoogte waren van zijn werk bij de veiligheidsdiensten.

Dat verzoeker ook deze keer niet verstond wat het CGVS bedoelde met de vraag "Wat was zijn (broer van verzoeker) motivatie om zich aan te sluiten bij de overheidstroepen, de politie en het leger?" (CGVS, p. 14) Dat een aantal keer tijdens het persoonlijk onderhoud zich dergelijke Problemen hebben voorgedaan. Dat de vraag dan herhaalt werd door het CGVS waarop verzoeker aangeeft dat er misschien vrienden waren die hem daartoe hadden aangezet. Dat er gevraagd wordt door het CGVS of verzoeker die vrienden kent en of verzoeker het zeker weet maar dat de folk verzoeker niet verstaat. Dat daarna niet verder meer wordt ingegaan op de vraag.

Dat het daarnaast ook niet zo was dat verzoeker en zijn vader alleen op de hoogte waren van het werk van verzoeker zijn broer maar dat zij als enige op de hoogte waren dat verzoeker zijn broer zich zou willen aansluiten. Dit wil zeggen dat verzoeker zijn broer tegen hen zei dat hij zich wilde aansluiten. Dat hij dit van plan was. Vanzelfsprekend zullen meerdere mensen geweten hebben dat hij zich had aangesloten. Het is niet dat verzoeker zijn broer zijn job in het geheim uitoefende. Men mag verzoeker zijn verklaringen niet uit de context trekken.

Het CGVS stelt dat het zeer opmerkelijk is dat verzoeker zo een beperkte informatie heeft over het werk van zijn broer aangezien hij nog contact heeft met zijn ouders en zijn broer die in het dorp verblijven en dat als verzoeker zijn broer werkelijk in het leger heeft gezeten, dat hij hem dan om uitgebreide informatie kon vragen. Dat het onvermogen om een duidelijk inzicht te bieden op het werk van verzoeker zijn broer de geloofwaardigheid van verzoeker zijn vluchtrelaas schaden, aldus het CGVS.

Dat verzoeker onmogelijk nog met zijn beide ouders contact kan hebben daar verzoeker zijn moeder is omgekomen tijdens een explosie. Dat verzoeker enkel heeft gezegd soms contact met zijn vader te hebben die bovendien mentale problemen heeft. (CGVS, p. 6) Verzoeker heeft dus ook nooit verklaard dat hij nog contact heeft met zijn broer. Verzoeker zegt daarnaast dat zijn broer niet meer buiten kan komen en altijd binnen zit. Heeft verzoeker zijn broer dan nog contact met zijn vader? Weet verzoeker zijn vader alles over het werk van verzoeker zijn broer? Is verzoeker zijn vader wel in staat om daar met verzoeker over te praten gelet zijn mentale toestand? Allemaal vragen en vaagheden die niet werden onderzocht door het CGVS, toch besluit het CGVS grofweg dat verzoeker ongeloofwaardig is.

Dat het CGVS dus weer de motiveringsplicht schendt en daarom artikel 2 en 3 inzake de motiveringsplicht schendt.

Het CGVS gaat zijn relaas verder door te stellen dat het document dat verzoeker voorlegt ter staving van de tewerkstelling van zijn broer niet overeenstemt met de overige informatie die hij aanreikt. Zo zou het certificaat van het leger dat verzoeker voorlegt een certificaat betreffen van het militair trainingscentrum in Kaboel dat bevestigd dat soldaat "M. A. (...)" een cursus met succes heeft volbracht van

11 december 2010 tot 13 januari 2011. Dat de naam van verzoeker zijn broer echter niet M. A. (...) is maar wel "A. A. (...)" zoals op de taskara van zijn broer staat. Dar daarnaast de opleiding waarvan sprake is op het certificaat plaats vond van 11 december 2010 tot 13 januari 2011 maar dat dit niet overeenstemt met verzoeker zijn verklaringen over de période waarin zijn broer werd tewerkgesteld door de (voormalige) Afghaanse nationale veiligheidsdiensten.

Dat het CGVS nog bijkomend zegt dat verzoeker niets kan vertellen over de inhoud van de documenten en er dus dient te worden vastgesteld dat het door verzoeker voorgelegde document sowieso niet aan zijn broer toebehoort en dat verzoeker bijgevolg geenszins een bewijs van de tewerkstelling van zijn broer kan neerleggen en dat verzoeker wederom een poging heeft ondernomen om de Belgische asielinstanties te misleiden waardoor hij zijn algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas verder heeft ondergraven.

Verzoeker heeft werkelijk geen idee waarom er een andere naam op het certificaat staat dan die van zijn broer. Verzoeker is immers nooit naar school geweest en kan dus ook niet lezen (CGVS, p. 12) Het CGVS vroeg extra info over de twee documenten die verzoeker had voorgelegd betreffende de dienst van zijn broer bij de overheidstroepen.

Er werd hem gevraagd wat de documenten inhielden. Verzoeker gaf aan dit niet te weten aangezien ze in Pashtou zijn en hij niet kan lezen. Verzoeker heeft enkel aan zijn broer gevraagd foto's en documenten te sturen en dat zijn degene die verzoeker heeft voorgelegd. Verzoeker vroeg ook niet aan iemand om de documenten te lezen. Verzoeker kan dus enkel afgaan op het feit dat deze documenten belangrijk zijn voor zijn broer en het nodige bewijs leveren. (CGVS, p. 18) Verzoeker kan dus ook niet zeggen wat er in de documenten staat aangezien hij niet kan lezen! Er is in hoofde van verzoeker geen enige intentie geweest om de Belgische asielinstanties te misleiden aangezien hij gewoonweg niet weet wat er op de documenten staat!

Vervolgens stelt het CGVS dat verzoeker het niet aannemelijk kan maken dat hij een familieband heeft met de persoon die hij aanduidt als broer.

Dat verzoeker een taskara van zijn broer voorlegt, verschillende andere documenten van zijn broer, een foto in het hospitaal van zijn broer en een taskara van zijn vader. Dat verzoeker echter niet instaat is om een eigen identiteitsdocument, een foto waarop verzoeker en zijn broer te zien zijn of een ander document dat verzoeker linkt aan de persoon die hij zijn broer noemt te verbinden.

Verzoeker kan geen identiteitsdocument voorleggen aangezien zijn taskara werd verbrand in Bulgarije. Dat verzoeker ook nooit een ander identiteitsdocument heeft gehad. Verzoeker kan niet iets voorleggen wat hij niet heeft. Verzoeker heeft zo goed mogelijk de identiteit van zijn broer en vader proberen te bewijzen maar hij heeft maar een gelimiteerd aantal bewijsstukken. Verzoeker had ontelbare andere foto's maar dit stonden op zijn telefoon en zijn telefoon werd afgenomen toen hij van Turkije naar Bulgarije reisde. Desondanks heeft verzoeker geprobeerd toch nog zo veel mogelijk bewijs te verzamelen.

Het CGVS gaat verder door te stellen dat de verklaringen over de amputatie van zijn broer tegenstrijdig zijn met de door hem voorgelegde documenten. Verzoeker verklaarde dat zijn broer gewond raakte tijdens zijn tewerkstelling voor het leger. Dit zou volgens verzoeker 1 jaar zijn geweest voordat hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Dat op het document dat verzoeker voorlegde van het internationaal comité van het rode kruis echter staat vermeld dat de registratiedatum 26 november 2016 was. Dat op het document staat bij de disability: amputee. Dat het document ook de data vermeldt wat betreft het gebruik van een rolstoel (26 december 2016), het gebruik van krukken (9 februari 2017 en 31 november 2020), een toiletbril (26 januari 2017), een kussen 1 december 2020 en dorm in/out (29 november 2017, 9 februari 2017, 21 november 2017). Dat uit dit document, volgens het CGVS, af te leiden is dat de benen van verzoeker zijn broer reeds eind 2016 geamputeerd werden en hij nadien opgevolgd werd door het rode kruis.

Dat verzoeker zijn broer wel degelijk zijn beide benen verloor 1 jaar voordat verzoeker een aanvraag deed tot internationale bescherming. Op het document is er sprake van amputee maar niet van wat! Verzoeker zijn broer gebruikte in 2017 en 2020 nog krukken. Hoe is dit mogelijk als hij geen benen meer had? Het is niet duidelijk om welke amputatie het gaat. Dat verzoeker het dan ook bij het juiste eind had door te stellen dat de documentatie waarschijnlijk over een andere wonde of ziekte ging. Werden er destijds tenen van verzoeker zijn broer geamputeerd en liep hij daarna nog op krukken? Één van de vele mogelijkheden die niet door het CGVS werden onderzocht.

Het CGVS is de menig toegedaan dat er geen geloof gehecht kan worden aan de ontvoering van verzoeker zijn vader aangezien er ook geen geloof gehecht kan worden aan de tewerkstelling van verzoeker zijn broer.

Dat bovendien ook geen geloof kan gehecht worden aan verzoeker zijn persoonlijke vrees voor vervolging door de situatie van verzoeker zijn familie. Verzoeker zijn familie, waaronder zijn vader en broer verblijven nog in het dorp Shahbuddin. Verzoeker stelt dat zijn vader en jongere broer geen Problemen hebben ondervonden met de taliban en dat zijn oudere gewonde broer niet meer buiten komt uit angst van de taliban. Dat de familie van verzoeker dus sinds zijn vertrek geen concrete Problemen hebben ervaren.

Dat verzoeker zijn vader en jongere broer inderdaad geen Problemen hebben ondervonden. Vader van verzoeker is al een oudere man. Het is algemeen bekend dat de taliban de oudere generatie met rust laat. Hetzelfde geldt voor de nog zeer jonge kinderen, daar zij niet van nut kunnen zijn voor hen.

Dat de gewonde broer geen Problemen heeft (tot op heden) mag ook niet verwonderen. Zoals verzoeker zelf stelt komt hij niet meer buiten uit angst voor représailles. Dit wil zeggen dat verzoeker zijn broer dagen, maanden zelfs jaren zich moet schuilhouden. Heeft men enig idee hoe angstig en zwaar dit is?

Het is ook niet omdat verzoeker zijn broer nog geen concrete Problemen heeft dat het taliban verzoeker zijn broer niet in het vizier houdt. Het één sluit het andere niet uit.

Voorts stelt het CGVS dat aangaande het incident waarbij verzoeker zijn broer en moeder omkwamen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker het niet aannemelijk kan maken dat hij of zijn familie daarbij persoonlijk geïdoleerd werden. Dat verzoeker ook zelf niet aangeeft of de bom geplaatst werd door de taliban omdat ze iets tegen zijn familie hadden of tegen de andere mensen.

Dat verzoeker inderdaad niet weet of de bom speciaal voor zijn familie geplaatst werd. De taliban zal het niet eerst komen aankondigen. Dat het feit of de bom al dan niet voor verzoeker zijn familie was gepland geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker zijn familie gevaar lopen.

Het CGVS gaat verder dat de door de verzoeker neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze de conclusie als dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt, kan ombuigen. Dat de taskara van verzoeker zijn broer en zijn vader slechts een indicatie kunnen zijn van hun identiteit en dat verzoeker niet in staat is om eigen identiteitsdocumenten voor te leggen. Dat de invaliditeitskaart enkel een bewijs is dat de persoon invalide is maar niet aantoont hoe de verwondingen zijn opgelopen. Dat de foto van verzoeker met zijn jongere broer geen bewijs is voor verzoeker zijn asielaansluiting, alsook de video van de explosie. Dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt overigens blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan makkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn.

Dat met deze redenering elk neergelegd document altijd kan weerlegd worden. Elk document, ook als het geen kopieën zijn, kunnen met de nodige technieken aangepast worden. Op die manier kan men nooit meer niks bewijzen.

Het CGVS concludeert dat verzoeker het niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Dat gelet op voorgaand relaas er wel degelijk een gegronde vrees is voor verzoeker indien hij terugkeert naar Afghanistan. Dit is dan ook een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vreest dat hij zal vermoord worden door de taliban. Verzoeker terugsturen zou dan ook een inbreuk maken op artikelen 2 en 3 van het EVRM, alsook de artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest Grondrechten.

Dat verzoeker bovendien ook niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker echter wel recht heeft op subsidiaire bescherming zoals hieronder wordt uiteengezet.

Dat het CGVS stelt dat in de EUAA Country Guidance, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt wordt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen maar er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Dat er bovendien ook met andere indicatoren rekening gehouden wordt, nl. de aanwezigheid van actoren van geweld, de aard van de gebruikte methodes en tactieken, de frequentie van de veiligheidsincidenten, de mate waarin het geweld geografisch verspreid is, het aantal burgerslachtoffers, de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten en de verdere impact van het geweld.

Dat het CGVS steevast verwees naar de "UNHCR eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" uit 2018. Echter verwijst het CGVS niet meer naar recente richtlijnen van de UNHCR. Waarom niet? Omdat in februari 2022 de UNCHR vernieuwde richtlijnen over de beschermingsnood van personen die Afghanistan ontvluchten heeft bekendgemaakt. De internationale organisatie blijft oproepen voor een tijdelijke opschorting van negatieve beslissingen en beslissingen over de subsidiaire beschermingsstatus voor verzoeken van Afghaanse onderdanen. Dit omdat er een manifest gebrek is aan voldoende informatie om een volledig oordeel te vellen over de beschermingsnood van de Afghaanse onderdanen. Bovendien heeft de vernieuwde richtlijn ook aan dat de machtsovername door de taliban een voldoende significant nieuw element is dat de ontvankelijkheid van een verzoek rechtvaardigt.² Het UNHCR is van mening dat een gedwongen terugkeer naar Afghanistan onmogelijk blijft.

Het CGVS gaat verder door te stellen dat uit beschikbare informatie blijkt dat het geweldniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Dat echter uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Dat het CGVS stelt dat sinds de machtsovername van de taliban het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedeeld is en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

De vraag rijst dus of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren. Dat het CGVS zelf al een persoonlijke omstandigheid aanhaalt in de beslissing. Het CGVS stelt dat er nog sprake is van acties van de taliban tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers. Dat is precies de situatie waar verzoeker zich in bevind. Verzoeker zijn vader was een medewerker van een overheidsfiguur. Daar verzoeker zijn vader weigerde dergelijke wanpraktijken uit te voeren kwam de taliban achter verzoeker ter vergelding.

Dat het CGVS blijft volharden in het feit dat het over het algemeen veiliger is in Afghanistan maar dan wel weer zegt dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Het CGVS schrijft letterlijk het volgende: "Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en er over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is." (eigen onderlijning)

Dat daarnaast het CGVS vaststelt dat er wel nieuwe bronnen zijn verschenen maar wiens waarden en objectiviteit nog beoordeeld moet worden. Hetgeen op heden nog niet gebeurd is.

Het CGVS besluit dat er voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een daling van het willekeurig geweld en de incidenten hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Uit voorgaand relaas blijkt aldus dat het CGVS zich baseert op informatie die niet accuraat, nog betrouwbaar is.

Daarnaast maakt het CGVS een analyse maakt over de socio-economische omstandigheden, alsook de humanitaire omstandigheden.

Ais de socio-economische situatie in een land dermate ernstig is, dat in sommige gevallen kan resulteren in onmenselijke handelingen kan dat het verlenen van een subsidiaire bescherming rechtvaardigen. Het EHRM heeft reeds in drie sleutelzaken verduidelijkt wanneer socio-economische omstandigheden de benodigde drempel van ernst bereiken zodat er een schade is van onmenselijke behandeling en een schending van artikel 3 EVRM. Het Hof maakt hiervoor een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of de humanitaire situatie die worden veroorzaakt door actoren enerzijds, of door objectieve factoren anderzijds.

Bij objectieve factoren zoals ontoereikende voorziening als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen hanteert het EHRM een hoge drempel en kan enkel in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM worden aangenomen.³ Wanneer de preciaire leefomstandigheden echter het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren kan enkel een schending van artikel 3 EVRM worden aangenomen als er een reëel risico bestaat dat de betrokkene bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.⁴

Het CGVS stelt dat een uit een analyse van de beschikbare informatie niet blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet. Volgens het CGVS blijkt dat er een tai van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Op basis van de beschikbare informatie stelde uw raad eerder dat het voorlopig niet uit te sluiten valt of de Taliban de verantwoordelijke actor is voor de preciaire socio-economische en humanitaire situatie.⁵

Er zijn vele bronnen die berichten over de onmogelijkheid van de Taliban om Afghanistan op een dergelijke manier te besturen. De financiële en medische infrastructuur blijkt als het ware dan ook op instorten te staan.⁶ Daarnaast is het aantal humanitaire hulporganisaties in Afghanistan drastisch verminderd en kampen ze met grote tekorten door een gebrek aan financiering.⁷ Donoren vrezen dat de taliban het geld gebruikt om het regime te financieren. Afghanistan kampt aldus met verschillende Problemen met de Taliban als centraal kenmerk. Het is aldus niet uitgesloten dat de humanitaire en socio-economische situatie wel degelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van één actor, nl. de Taliban. Het is bijgevolg dus ook gerechtvaardigd om subsidiaire bescherming te verlenen aan verzoeker.

Verzoeker terugsturen naar Afghanistan zou schending uitmaken van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 10 januari 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport

“Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, aan de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022, aan het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022, aan het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022 en aan de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van april 2022.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met bewijzen van zijn tewerkstelling in België neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zijn algemene geloofwaardigheid reeds ernstig wordt aangetast door zijn bewering dat hij minderjarig was bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde leeftijd, omdat (B) hij niet

aannemelijk maakt dat hij een persoonlijke vrees voor de taliban dient te koesteren en de door hem voorgelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze deze conclusie kunnen ombuigen, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (E) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban, die hem zouden willen doden omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn broer bij de (voormalige) Afghaanse nationale veiligheidsdiensten.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat verzoekers algemene geloofwaardigheid reeds ernstig wordt aangetast door zijn bewering dat hij minderjarig was bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde leeftijd. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 19 april 2021 verklaarde u 16 jaar en 5 maanden oud te zijn, wat overeenstemt met een administratieve geboortedatum op 30 november 2004. Op 5 mei 2021 wees een medische test uitgevoerd in het Universitair Ziekenhuis Antwerpen echter uit dat u een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 22.4 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting is. Wanneer men rekening houdt met de standaarddeviatie is uw jongst mogelijke leeftijd dus 20.6 jaar oud. Het verschil tussen uw beweerde leeftijd bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming en uw jongste werkelijke leeftijd is derhalve minstens meer dan vier jaar. Dat u bij aankomst in België slechts 16 jaar en vijf maanden oud zou zijn geweest, blijft bijgevolg volstrekt ongeloofwaardig. Wanneer u met de conclusie van de leeftijdstest geconfronteerd wordt tijdens het persoonlijk onderhoud, is uw enige poging tot verweer uw bewering dat u een tazkera had, maar dat die verbrand zou zijn in Bulgarije (CGVS, p. 4). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voorgedaan heeft en dus getracht heeft de Belgische asielinstanties doelbewust en moedwillig te misleiden, ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze.

Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw

aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen."

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat *"men ondertussen al moge weten dat de leeftijdsonderzoeken geen sluitend bewijs leveren"*, maar dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) toch *"alle bewijs op dit onderzoek legt"* en in geen geval zijn verklaring mee in beschouwing neemt. Dat *"de leeftijdsonderzoeken geen sluitend bewijs leveren"*, betreft een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De adjunct-commissaris heeft verzoekers verklaarde leeftijd vergeleken met diens jongst mogelijke leeftijd die op basis van een medische test werd vastgesteld en daarbij terecht geoordeeld dat het verschil tussen deze leeftijden minstens meer dan vier jaar is, waardoor het volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoeker bij aankomst in België slechts zestien jaar en vijf maanden oud zou zijn geweest. Verzoeker kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 8, deel 'DVZ', kennisgeving beslissing Dienst Voogdij). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

Verzoeker verwijst nog naar zijn *taskara* die het enige bewijs was dat hij had aangaande zijn leeftijd, maar die helaas verbrand is in Bulgarije, *"(e)en onvoorziene omstandigheid waar verzoeker zelf niets aan kan doen"*. Hij betoogt dat hij er altijd van overtuigd is geweest dat de datum op zijn *taskara* juist is en dat hij geen andere informatie had die zijn *taskara* zou tegenspreken. Zo wijst hij er op dat hij ook geen geboorteakte had, dat een ambtenaar van de ambassade van de Republiek Afghanistan in Ottawa in 2007 verklaarde dat in het verleden in Afghanistan geen geboorteakten zijn afgegeven en dat als geboorteakten niet onmiddellijk na de geboorte van een kind worden verkregen, zij ook later moeilijk te verkrijgen zijn en dat hij dus enkel kon afgaan op wat op zijn *taskara* stond. De Raad stelt na lezing van de stukken in het administratief dossier echter vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaard heeft dat zijn *taskara* verbrand werd op de grens met Bulgarije, maar dat ze hem toen hij vier jaar oud was, vertelden dat hij vier jaar oud was en dat dat de leeftijd is die hij *"hier"* heeft gezegd (adm. doss., stuk 8, deel 'DVZ', verklaring DVZ, vraag nr. 4) en dat hij bij het CGVS verklaard heeft dat hij zijn leeftijd aan zijn vader heeft gevraagd omdat zijn *taskara* werd verbrand, dat zijn vader gezegd heeft dat hij 16 en een half jaar oud was en dat hij daarom deze leeftijd gaf (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Verzoeker is dus niet enkel afgegaan op wat op zijn *taskara* vermeld zou zijn geweest. Dat hij bij de DVZ en bij het CGVS verschillende verklaringen aflegde over de reden waarom hij verklaard heeft dat hij bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming zestien jaar en vijf maanden oud was, wijst er bovendien eens te meer op dat hij doelbewust en moedwillig getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden. Dat zijn *taskara* verbrand werd in Bulgarije zonder dat hij hier iets aan kon doen, is verder een loutere bewering. Door er ook nog op te wijzen dat hij ook geen geboorteakte had, slaagt verzoeker er evenmin in om de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen. Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban gedood zal worden.

Zo stelt de adjunct-commissaris tevens terecht vast dat verzoeker niet in staat is een zicht te geven op het werk en de carrière van zijn broer binnen de (voormalige) Afghaanse nationale veiligheidsdiensten. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"U blijft doorheen het persoonlijk onderhoud uitermate vaag over het verloop van het werk van uw broer bij het leger en de politie. U geeft aan dat hij voor beide instanties gewerkt zou hebben als chauffeur, maar slaagt er niet in deze periode te dateren. U verklaart dat hij voor de politie en het leger werkte. Eerst stelt u dat hij ongeveer vijf maanden of een jaar bij de politie werkte voordat hij in het leger ging, maar dat het ook kan dat hij al twee jaar voor de politie werkte. Gevraagd om specifiek te zijn, antwoordt u dat u de info niet heeft, maar dat hij ongeveer twee jaar bij de politie was. U verklaart dat uw broer jullie opbelde om te vertellen dat hij voor het leger werkte en dat hij vijf of zes maanden daarna gewond raakte en zijn benen geamputeerd werden (CGVS p. 14). Later wordt u opnieuw gevraagd om concreet te stellen hoe lang uw broer voor het leger werkte. U slaagt er wederom niet in een duidelijk antwoord te formuleren en stelt dat hij minder lang voor de politie dan voor het leger werkte. Ermee geconfronteerd dat deze

beweringen niet overeenstemmen met wat u eerder naar voren schoof maar het omgekeerde, besluit u domweg dat het in totaal twee jaar was, misschien iets meer of minder, hetgeen uiteraard geen verklaring biedt voor deze tegenstrijdigheid (CGVS p. 18). Uw uitleg over de overige aspecten van zijn werk zijn bovendien erg summier. U bent op geen enkel moment in staat uitgebreide, doorleefde verklaringen af te leggen over het werk van uw broer. Over de plek waar hij gestationeerd zou zijn, kan u enkel vertellen dat hij in Kaboel gestationeerd was en naar verschillende plekken werd gestuurd en naar gevechten moest op weg naar Kandahar en andere plekken (CGVS p. 14, 18). Over de precieze opdrachten of missies waaraan uw broer deelnam, kan u echter niets vertellen (CGVS p. 17, 19). Ook over de procedure die uw broer moest doorlopen, kan u weinig tot niets vertellen. U stelt dat uw broer enkel zijn tazkera en geen andere documenten nodig had om zich aan te sluiten bij de politie (CGVS p. 16). Volgens de beschikbare informatie over de rekrutering van de Afghaanse Nationale Politie (ANP) blijkt dat een nieuwe rekrut niet enkel een tazkera nodig heeft, maar ook over een getekende aanbeveling van twee lokale of nationale overheidsfiguren moet beschikken (zie COI toegevoegd aan het administratief dossier). Ook over de motivatie van uw broer om zich aan te sluiten bij de veiligheidsdiensten blijft u zeer vaag. U verklaart dat hij misschien vrienden had die uw broer aanzetten om zich aan te sluiten, maar u benoemt geen concrete personen (CGVS p. 14, 15). In die context is het opmerkelijk dat u poneert dat niemand binnen het dorp behalve uzelf en uw vader op de hoogte waren van zijn werk bij de veiligheidsdiensten (CGVS p. 15). Dat u zo'n beperkte informatie heeft over het werk van uw broer is zeer opmerkelijk gezien u nog contact heeft met (...) uw broer, die in het dorp (...) (verblijft) (...). Indien uw broer werkelijk in het leger zou hebben gezeten, had u hem om uitgebreide, gedetailleerde informatie kunnen vragen. Uw onvermogen om een duidelijk zicht te bieden op de inhoud van het werk en het verloop van de carrière van uw broer zijn belangrijke elementen die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas beschadigen."

Door in het verzoekschrift louter te stellen dat het niet geheel onlogisch is dat hij niet volledig in staat is een zicht te geven op het werk en de carrière van zijn broer en dat hij alleen maar kan aangeven wat hij weet, brengt verzoeker geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing. Waar hij vervolgens aanvoert dat men geen rekening houdt met het feit dat hij op het moment dat zijn broer zijn benen verloor, "zijnde 1 jaar voor de asielaanvraag", mogelijks maar 15 en een half jaar oud was en dat, rekening houdend met het feit dat zijn broer daarvoor twee jaar bij de politie of het leger heeft gewerkt, hij maar dertien en een half jaar oud was, slaagt hij er evenmin in de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen. Aan zijn beweerde leeftijd kan immers, zoals hierboven werd geoordeeld, geen geloof worden gehecht. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 11 mei 2021 blijkt dat verzoeker op 5 mei 2021 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,4 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is (adm. doss., stuk 8, deel 'DVZ', kennisgeving beslissing Dienst Voogdij). Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker minstens 19 of 20 jaar oud zou zijn geweest op het moment dat zijn broer zijn benen zou hebben verloren en dat verzoeker minstens 17 of 18 jaar oud was toen zijn broer bij de politie of het leger zou zijn beginnen werken. Het betoog dat "een kind" van die leeftijd zich niet bezighoudt met dergelijke zaken, kan dan ook niet worden gevolgd.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanvoert dat zijn broer maar sporadisch naar huis kwam, dat hij een eigen leven op zich had en dat er een aantal hypothetische vragen werden gesteld, wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker nog contact heeft met zijn vader en zijn broer (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, 9, 13 en 18) en dat hij zijn broer dus ter voorbereiding van zijn verzoek om internationale bescherming om uitgebreide, gedetailleerde informatie had kunnen vragen. Van verzoeker mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich – indien hij werkelijk een ernstige vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade zou lopen omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn broer – voldoende zou informeren over het werk en de carrière van zijn broer binnen de (voormalige) Afghaanse nationale veiligheidsdiensten, zodat hij in staat zou zijn om in elke stand van het geding een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven. Verzoeker heeft dit echter nagelaten.

Waar verzoeker verder in het verzoekschrift stelt dat het feit dat hij in eerste instantie aangaf dat zijn broer wel tot twee jaar bij de politie kon hebben gewerkt, wil zeggen dat hij echt niet weet wanneer zijn broer daar is begonnen, dat hij letterlijk verklaard heeft dat zijn broer er niet met hen over sprak omdat het te gevaarlijk was, dat enkel zijn vader wist wanneer zijn broer was begonnen bij de politie, dat het perfect mogelijk is dat zijn broer langere tijd bij de politie werkte en dat hij hiervan niet op de hoogte was en dat zijn broer ook een stuk ouder is dan hijzelf en dus een eigen leven heeft met eigen verantwoordelijkheden zodat het niet verwonderlijk is dat zijn broer voor de veiligheid heeft gezwegen over zijn precieze professionele activiteiten, beperkt hij zich tot het louter vergoelijken en verschonen van zijn uitermate vage

en inconsistente verklaringen, zonder de vaststellingen in de bestreden beslissing daarover *in concreto* te weerleggen. De Raad herhaalt dat verzoeker verklaarde nog contact te hebben met zijn broer, zodat van hem mag worden verwacht dat hij zich ter voorbereiding van zijn verzoek terdege geïnformeerd zou hebben over het werk en de carrière van zijn broer. Bovendien kan uit zijn verklaringen worden afgeleid dat zijn vader tegen hem sprak over het werk van zijn broer. Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader droevig was omdat zijn broer zich had aangesloten bij de politie en zei dat er veel mensen stierven (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15) en dat zijn vader hen vertelde waar zijn broer was (*ibid.*, p. 17).

Waar verzoeker vervolgens in het verzoekschrift aangeeft dat het onmogelijk is om gedetailleerde, doorleefde verklaringen te geven over het werk van zijn broer, nu zijn broer enkel met zijn vader over zijn werk sprak, wijst de Raad er opnieuw op dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij zich ter voorbereiding van zijn verzoek terdege informeert over het werk en de carrière van zijn broer. Dat zijn broer enkel en alleen met zijn vader over zijn werk sprak, is bovendien een loutere bewering.

Waar verzoeker betoogt dat hem enkel werd gevraagd waar zijn broer gestationeerd was en hij zich afvraagt wat hij nog meer moet doen dan te antwoorden op de vraag dat zijn broer in Kaboel gestationeerd was, wijst de Raad erop dat de *protection officer* van het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud aan verzoeker gevraagd heeft waar de gevechten waren waarnaar zijn broer als chauffeur reed, of zijn broer ook voor langere periodes op andere plekken werkte, of hij kon vertellen over een van de opdrachten en of zijn broer tijdens zijn tijd in het leger ook gestationeerd was in Kaboel of elders. Verzoeker slaagde er ondanks zijn verklaring dat zijn vader hun vertelde waar zijn broer was echter niet in om concrete plekken te benoemen (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-17). Dat verzoeker afdoende geantwoord heeft op de vraag waar zijn broer ging vechten, kan dan ook niet worden gevolgd. De Raad wijst er op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Zijn betoog dat, indien het CGVS een opsomming van plaatsen wou, dat ook zo aan hem gevraagd moet worden, kan dan ook niet worden gevolgd. Verzoeker werd meermaals de mogelijkheid geboden om meer concrete verklaringen af te leggen over de plaatsen waarnaar zijn broer werd gestuurd, maar slaagde hier niet in. Dat er geen verder belang aan werd gehecht door het CGVS kan evenmin worden gevolgd nu uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* hier meermaals over heeft doorgevraagd (*ibid.*, p. 16-17).

Waar verzoeker stelt dat het niet mag verwonderen dat hij over de precieze opdrachten of missies waaraan zijn broer moest deelnemen niet veel kan zeggen omdat zijn broer er niet over sprak en zijn broer enkel tegen hun vader zei waar hij was, wijst de Raad er opnieuw op dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij zich ter voorbereiding van zijn verzoek terdege geïnformeerd zou hebben over het werk en de carrière van zijn broer en dat verzoeker bovendien heeft verklaard dat zijn vader hun vertelde waar zijn broer was (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Van verzoeker mocht dan ook worden verwacht dat hij minstens in staat was om een paar plaatsen te benoemen waarnaar zijn broer als chauffeur werd gestuurd. Hoe dan ook wijst de Raad er opnieuw op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoeker stelt dat de *protection officer* hem vroeg om te vertellen over de procedure die zijn broer moest doorlopen om zich te kunnen aansluiten bij de politie, maar dat hij de vraag in eerste instantie al niet begreep, waardoor de vraag geherformuleerd moest worden en er vervolgens gevraagd werd welke stappen en acties zijn broer deed om toegelaten te worden door de politie, wat hij begreep als "(w)at deed uw broer voor hij kon worden toegelaten tot de politie", kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoeker op de vraag van de *protection officer* heeft kunnen antwoorden dat zijn broer zijn *taskara* klaarmaakte en zijn vader vertelde dat hij de politie wilde vervoegen. Hoewel de *protection officer* hem vervolgens nog vroeg of zijn broer nog andere documenten nodig had behalve zijn *taskara* om bij de politie te mogen, antwoordde verzoeker slechts dat hij geen andere documenten nodig had (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Uit niets kan blijken dat verzoeker deze zeer duidelijke vraag niet begrepen had. Nu verzoeker in staat bleek te verklaren dat zijn broer zijn *taskara* klaarmaakte, kan niet worden ingezien waarom hij op de vragen van de *protection officer* geen verdere verklaringen had kunnen afleggen over de procedure die zijn broer moest doorlopen om zich aan te sluiten bij de politie. Verzoeker laat bovendien na om in zijn verzoekschrift te duiden welke verklaringen hij over deze procedure nog had willen en kunnen afleggen. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat

verzoeker niet wordt verweten dat hij de precieze procedure niet heeft omschreven, doch wel dat hij weinig tot niets kan vertellen over de procedure die zijn broer moest doorlopen.

Wat betreft verzoekers betoog over de motieven van de bestreden beslissing dat hij ook over de motivatie van zijn broer om zich aan te sluiten zeer vaag blijft, stelt de Raad vast dat de *protection officer* meermaals heeft doorgevraagd over verzoekers antwoord dat zijn broer misschien vrienden had die bij het leger zaten (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Bovendien werd er ook opnieuw aan verzoeker gevraagd waarom zijn broer besloot om zich aan te sluiten (*ibid.*, p. 15). Ook hierna werd hem duidelijk nogmaals gevraagd om over die vrienden te vertellen (*ibid.*, p. 15). Dat er verder niet meer werd ingegaan op de vraag, kan dan ook niet worden gevolgd. Waar verzoeker nog aanvoert dat er zich tijdens het persoonlijk onderhoud een aantal keer problemen hebben voorgedaan waarbij hij de vragen niet verstond, stelt de Raad bovendien vast dat de *protection officer* de vraag telkens herformuleerde of herhaalde en dat verzoeker er dan wel op antwoordde (*ibid.*, p. 6, 13-16).

Verzoeker kan evenmin overtuigen waar hij verder betoogt dat het niet zo was dat hij en zijn vader alleen op de hoogte waren van het werk van zijn broer, maar dat zij als enigen op de hoogte waren dat zijn broer zich zou willen aansluiten. Uit een grondige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker heeft aangegeven dat de dorpelingen niet op de hoogte waren van het werk van zijn broer bij de veiligheidsdiensten (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-16 en 20). Zo heeft verzoeker op de vraag of niemand zich afvroeg waar zijn broer was en waarom zijn broer niet meer in het dorp was, geantwoord dat de meeste mensen bezig waren met werken, sommigen naar Europa gingen en dat zij zeiden dat zijn broer aan het werken was. Toen er hem dan gevraagd werd wat zij precies zeiden over het werk van zijn broer als iemand erachter vroeg, antwoordde verzoeker dat ze vertelden dat hij in Kaboel werkte als chauffeur met een vrachtwagenoplegger (*ibid.*, 15-16). Verzoekers argumentatie dat het niet zo is dat zijn broer zijn job in het geheim uitoefende, kan dan ook niet worden gevolgd. Later gevraagd hoe de mensen van het dorp, de burens, op de hoogte waren van het werk dat zijn broer deed, terwijl hij eerder verteld had dat enkel de familie op de hoogte was, antwoordde verzoeker dat iemand hem misschien in het hospitaal zag of dat de vrouwen van het dorp, wanneer ze bij hun thuis kwamen, het misschien doorvertelden. Verzoeker ontkende echter niet dat hij eerder verklaard had dat enkel zijn familie op de hoogte was (*ibid.*, p. 20). Verzoeker toont dan ook niet aan dat zijn verklaringen uit de context zijn getrokken.

Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij nooit verklaard heeft dat hij nog contact heeft met zijn broer. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat hij nog een paar dagen voor het persoonlijk onderhoud contact heeft gehad met zijn broer in verband met het doorsturen van documenten ter staving van zijn asielrelaas (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, 13 en 18). Dat zijn broer niet meer buiten zou kunnen komen heeft hem er dan ook niet van weerhouden om contact met verzoeker te hebben. Nu verzoeker in staat bleek contact te hebben met zijn broer in verband met het doorsturen van documenten, kan niet worden ingezien waarom hij zijn broer niet om meer gedetailleerde informatie had kunnen vragen inzake zijn werk en zijn carrière ter voorbereiding van zijn verzoek om internationale bescherming. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker eveneens verklaarde dat hij drie dagen voor het persoonlijk onderhoud nog contact had met zijn vader in Afghanistan (*ibid.*, p. 6). Dat hij enkel verklaard heeft "soms" contact met zijn vader te hebben, kan niet blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud en is dan ook een loutere bewering (*post factum*). Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift verder nog dat zijn vader mentale problemen heeft, maar legt hiervan geen enkel (begin van) bewijs voor. Hij vraagt zich in het verzoekschrift louter hypothetisch af of zijn vader, gelet op zijn mentale toestand, wel in staat is om met hem te praten over het werk en de carrière van zijn broer, doch dat zijn vader hiertoe niet in staat zou zijn, kan op basis hiervan niet worden vastgesteld. Hoe dan ook blijkt uit het voorgaande dat verzoeker nog contact heeft met zijn broer, zodat verzoeker zijn broer om gedetailleerde informatie inzake zijn werk en carrière kon vragen en dit niet *per se* aan zijn vader diende te vragen. De overige vragen die in het verzoekschrift worden gesteld doen evenmin afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker verklaarde nog een paar dagen voor het persoonlijk onderhoud contact te hebben gehad met zijn broer en hem dus om meer gedetailleerde informatie had kunnen vragen.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Daarbij komt dat (i) het document dat verzoeker voorlegt ter staving van de tewerkstelling van zijn broer bij het leger niet overeenkomt met de overige informatie die verzoeker aanreikt en dat (ii) verzoeker

bovendien niets kan vertellen over de inhoud van de documenten die hij voorlegt, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt door de adjunct-commissaris wordt vastgesteld:

“Het certificaat van het leger dat u voorlegt betreft een certificaat van het militaire trainingscentrum in Kaboel dat bevestigt dat ‘soldaat M. A. (...)’ een cursus met succes heeft volbracht van 11 december 2010 tot 13 januari 2011. De naam van uw broer is echter niet ‘M. A. (...)’, maar ‘A. A. (...)’ zoals prijkt op de door u voorgelegde tazkera van uw broer. Daarnaast vond de opleiding waarvan sprake op het certificaat plaats van 11 december 2010 tot 13 januari 2011. Dit is totaal niet in overeenstemming te brengen met uw verklaringen over de periode waarin uw broer tewerkgesteld zou zijn geweest door de (voormalige) Afghaanse nationale veiligheidsdiensten. U kan bovendien niets vertellen over de inhoud van de documenten (CGVS p. 18). Er dient dus te worden vastgesteld dat het door u voorgelegde document sowieso niet aan uw broer toebehoort. Het kan bijgevolg geenszins een bewijs zijn van diens tewerkstelling bij de (voormalige) Afghaanse nationale veiligheidsdiensten. De vaststelling dat u wederom een poging heeft ondernomen om de Belgische asielinstanties te misleiden, ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder.”

Door louter te stellen dat hij werkelijk geen idee heeft waarom er een andere naam op het certificaat staat dan die van zijn broer, brengt verzoeker geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing. Waar hij erop wijst dat hij niet kan lezen, dat hij enkel aan zijn broer heeft gevraagd om foto's en documenten te sturen, dat dit de documenten zijn die hij heeft voorgelegd en dat hij ook niet aan iemand vroeg om de documenten te lezen, herhaalt hij verder louter de verklaringen die hij reeds gedurende het persoonlijk onderhoud heeft afgelegd, doch doet hij geen afbreuk aan deze motieven. Er kan bovendien niet worden ingezien waarom verzoeker geen verdere uitleg over de inhoud van de documenten heeft gevraagd en daarnaast heeft nagelaten om aan iemand anders die wel *Pashtou* kan lezen, te vragen of hij kon lezen wat er op de documenten staat. Dat verzoeker van de inhoud van deze documenten, die hij zelf aan de asielinstanties overmaakte om zijn vluchtrelaas te staven, dermate weinig op de hoogte is, doet niet enkel afbreuk aan zijn geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van de door hem voorgehouden vrees. Van verzoekers om internationale bescherming wordt immers verwacht dat zij zich in redelijke mate interesseren voor aspecten die betrekking hebben op hun asielrelaas. Bijgevolg mag van hen verwacht worden dat zij een degelijke kennis verwerven over de inhoud van de stavingstukken die zij overleggen. Dat hij enkel kon afgaan op het feit dat deze documenten belangrijk zijn voor zijn broer en het nodige bewijs leveren, nu hij niet kan lezen en er in zijn hoofde dan ook geen intentie is geweest om de Belgische asielinstanties te misleiden, kan bijgevolg niet worden gevolgd.

Verder stelt de adjunct-commissaris terecht vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij een familieband heeft met de persoon die hij aanduidt als zijn broer. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“U legt een tazkera van uw broer, verschillende andere documenten van uw broer, een foto in het hospitaal van uw broer en een tazkera van uw vader voor. U bent echter niet in staat om een eigen identiteitsdocument, een foto waarop jullie beiden te zien zijn of een ander document dat u aan de persoon die u aanduidt als uw broer kan verbinden. De vaststelling dat niets behalve uw verklaringen u aan deze persoon binden, verzwakt uw vluchtrelaas verder.”

Door louter te herhalen welke stukken hij wel heeft voorgelegd, dat zijn eigen *taskara* werd verbrand in Bulgarije en dat hij nooit een ander identiteitsdocument heeft gehad en te benadrukken dat hij zo goed mogelijk de identiteit van zijn vader en broer heeft proberen te bewijzen, maar dat hij maar een gelimiteerd aantal bewijsstukken heeft, doet verzoeker geen afbreuk aan deze pertinente motieven. Ook waar hij stelt dat hij ontelbare andere foto's had, maar dat deze op zijn telefoon stonden en dat zijn telefoon werd afgenomen toen hij van Turkije naar Bulgarije reisde, werpt hij geen ander licht op de bovenstaande vaststellingen. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker gedurende het persoonlijk onderhoud eerst inderdaad verklaarde dat hij foto's op zijn telefoon had staan, maar dat alles hem werd afgenomen toen hij van Turkije naar Bulgarije ging (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), maar later verklaarde dat de foto's die hij met zijn broer had in Bulgarije werden verbrand (*ibid.*, p. 13). Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de reden van het ontbreken van stukken die een familieband tussen hem en zijn broer aantonen, komt zijn al wankel geloofwaardigheid niet ten goede. Hoe dan ook worden zijn beweringen dat alles hem werd afgenomen of dat de foto's verbrand werden niet *in concreto* gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De Raad kan dan ook niet anders dan samen met de adjunct-commissaris vaststellen dat verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij een familieband heeft met de persoon die hij aanduidt als zijn broer.

Bovendien zijn verzoekers verklaringen over de amputatie van zijn (beweerde) broer tegenstrijdig met de door hem voorgelegde documenten, zoals in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt vastgesteld: *“U verklaart dat uw broer gewond raakte tijdens zijn tewerkstelling voor het leger. Wanneer u vertelt over het incident waarbij uw broer zijn benen verloor, zegt u dat het één jaar voordat u een verzoek om internationale bescherming indiende gebeurde. Op het document van het internationaal comité van het Rode Kruis te Rehabilitation Center Mazar-e-Sharif dat u voorlegt, prijkt echter de registratiedatum 26 november 2016, zijnde drie jaar en twee maanden voor uw verzoek om internationale bescherming in België. Op het document staat de disability van uw broer duidelijk vermeld: amputee. Het document vermeldt ook data wat betreft het gebruik van een rolstoel (26 december 2016), het gebruik van krukken (9 februari 2017 en 31 november 2020), een toiletbril (26 januari 2017), een kussen 1 december 2020 en dorm in/out (29 november 2017, 9 februari 2017, 21 november 2017). Uit dit document is af te leiden dat de benen van uw broer reeds eind 2016 geamputeerd werden en hij nadien opgevolgd werd door het Rode Kruis. De vaststelling dat uw broer niet vlak voor uw vertrek uit Afghanistan en uw beweerde problemen met de taliban gewond raakte, haalt de fundamenteën van uw vluchtrelaas onderuit. Met de datum op het document geconfronteerd, suggereert u dat het van een andere wonde of ziekte is (CGVS p. 18). Wanneer u geconfronteerd wordt met de vaststelling dat op dit document reeds vermeld staat dat hij een geamputeerde is, speculeert u dat het kan dat zijn benen eraf waren, maar dat hij nog steeds werkte (CGVS p. 19). Hierna werd u voorgehouden dat het niet logisch is dat u eerder verklaarde dat u hem na het oplopen van zijn verwondingen ging bezoeken in het hospitaal van Pul-e Khumri vlak voor uw vertrek uit Afghanistan, terwijl hij al in 2016 geamputeerd zou zijn, waarop u stelt dat het kan dat hij zijn benen eerder verloor en het pas later vertelde (CGVS p. 19). Deze veronderstelling is tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen dat uw broer nog twee à drie keer naar huis zou gekomen zijn gedurende zijn tewerkstelling bij het leger, die volgens uw eigen verklaringen samen met zijn tewerkstelling voor de politie ongeveer twee jaar geduurd zou hebben (CGVS p. 18). Indien hij nog naar huis kwam gedurende die periode, is het onmogelijk dat u en uw familie niet op de hoogte waren van zijn verwondingen. Hiermee geconfronteerd stelt u dat het kan dat hij toch al langer dan twee jaar voor de veiligheidsdiensten werkte (CGVS p. 19). U stelt voortdurend uw verhaal bij en reikt steeds nieuwe suggesties aan over wat er dan moet gebeurd zijn. Zo gist u dat uw broer misschien bang was om het aan uw vader zou vertellen, omdat iemand hem dan iets aan zou doen, of dat hij misschien in Kaboel woonde en loog tegen u en uw familie dat hij werk had bij het leger (CGVS p. 19). Dat u er op los speculeert wat betreft de verwondingen van uw broer die hij zou hebben opgelopen tijdens zijn tewerkstelling voor het leger, bevestigt de eerdere vaststellingen van het CGVS over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.”*

Verzoeker voert aan dat zijn broer wel degelijk zijn beide benen verloor een jaar voordat hij zijn verzoek om internationale bescherming indiende, dat er op het document wel sprake is van “amputee”, maar niet van wat. Hij stelt tevens dat zijn broer in 2017 en 2020 nog krukken gebruikte en vraagt zich af hoe dit mogelijk is als hij geen benen meer had. Ook stelt hij dat het niet duidelijk is om welke amputatie het gaat. De Raad ziet vooreerst niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom verzoekers broer niet meer in staat zou zijn geweest om krukken te gebruiken indien zijn benen geamputeerd waren. Voorts kan verzoeker niet overtuigen waar hij aanvoert dat het niet duidelijk is om welke amputatie het gaat en dat hij het dan ook bij het rechte eind had waar hij stelde dat het document waarschijnlijk over een andere wonde of ziekte ging. Het is immers volstrekt niet aannemelijk dat verzoeker en zijn gezin niet op de hoogte zouden zijn geweest van dergelijke andere wonde of ziekte, waardoor zijn broer onder andere een rolstoel nodig had en op krukken zou hebben gelopen, terwijl zijn broer het gezin nog kwam bezoeken in de periode dat hij voor de veiligheidsdiensten zou hebben gewerkt (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18). Dit geldt evenzeer waar verzoeker zich in het verzoekschrift afvraagt of er destijds tenen van zijn broer werden geamputeerd waarna hij op krukken liep.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn broer tewerkgesteld was bij de (voormalige) Afgaanse nationale veiligheidsdiensten en daarbij bij een explosie gewond was geraakt waarna zijn benen moesten worden geamputeerd.

Nu volgens verzoeker het werk van zijn broer de aanleiding zou zijn geweest voor de problemen die hij en zijn vader met de taliban hebben gehad en uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de tewerkstelling van zijn broer bij de (voormalige) Afgaanse veiligheidsdiensten en de omstandigheden waarin en het tijdstip waarop deze zijn verwondingen zou hebben opgelopen, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de ontvoering van zijn vader die zich naar aanleiding van de tewerkstelling van zijn broer zou hebben voorgedaan.

Vervolgens heeft de adjunct-commissaris op goede gronden gesteld dat ook de constatering dat verzoekers familie, ondanks de aanwezigheid van de taliban, zonder noemenswaardige problemen kan

blijven wonen in zijn dorp in Afghanistan een bijkomende indicatie is dat verzoeker geen persoonlijke vrees voor vervolging dient te hebben. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Uw familie, waaronder uw vader en uw broer die voor de (voormalige) Afghaanse veiligheidsdiensten gewerkt zou hebben, verblijven immers nog in uw dorp Shahbuddin in Afghanistan. U stelt dat uw vader en uw jongere broer geen problemen hebben ondervonden met de taliban en uw broer die tewerkgesteld was in het leger niet buiten komt uit angst voor de taliban. Ze hebben echter sinds uw vertrek geen concrete problemen ervaren (CGVS p. 19-20).”

Door louter zijn verklaringen bij het CGVS te herhalen, met name dat zijn vader en jongere broer inderdaad geen problemen hebben ondervonden, doet verzoeker geen afbreuk aan deze pertinente motieven. Dat zijn vader al een oude man is en dat het algemeen bekend is dat de taliban de oudere generatie en de nog zeer jonge kinderen met rust laten omdat zij niet van nut kunnen zijn voor hen, zijn loutere beweringen (*post factum*) die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet stroken met zijn eerdere verklaring dat zijn vader voor zijn vertrek ontvoerd en geslagen werd (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Dat de taliban de oudere generatie met rust laten kan dan ook niet zomaar worden gevolgd. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers jongere broer volgens verzoekers verklaringen ongeveer dertien jaar was ten tijde van het persoonlijk onderhoud (*ibid.*, p. 7) en dus geen “zeer” jong kind. Waar verzoeker stelt dat zijn oudere broer niet meer buiten komt uit angst voor represailles en zich dus dagen, maanden, zelfs jaren moet schuilhouden, herhaalt hij opnieuw louter de verklaringen die hij reeds bij het CGVS heeft afgelegd. De Raad wijst er echter op dat indien de taliban verzoekers broer werkelijk nog steeds in het vizier zouden houden, er minstens verwacht kan worden dat ze verzoekers vader zouden contacteren. Uit verzoekers verklaringen kan echter niet blijken dat dit het geval zou zijn. De Raad kan alleen maar in navolging van de adjunct-commissaris vaststellen dat verzoekers familie zonder noemenswaardige problemen in het dorp kan blijven wonen ondanks de aanwezigheid van de taliban, wat inderdaad een bijkomende indicatie is dat verzoeker geen persoonlijke vrees voor vervolging dient te hebben.

Wat betreft het incident waarbij verzoekers broer en moeder ongeveer drie jaar voor het persoonlijk onderhoud zouden zijn omgekomen, merkt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker om de volgende redenen niet aannemelijk kan maken dat hij of zijn familie daarbij persoonlijk geïmponeerd werden:

“U verklaart hierover dat uw familieleden terugkwamen van een verlovingsfeest naar het dorp. In een explosie stierven uw broer, uw moeder en dertien andere mensen (CGVS p. 5-6). U geeft zelf aan niet te weten of de bom die de explosie veroorzaakte geplaatst werd door de taliban omdat ze iets tegen uw familie of tegen de andere mensen die omkwamen in de explosie hadden (CGVS p. 14). U haalt de explosie bovendien niet aan als reden waarom u het land verlaten heeft en vermeldt verder geen redenen waarom uw moeder en broer geïmponeerd zouden zijn door de taliban. De explosie past in de algemene onveilige context binnen Afghanistan in de periode waarin het incident zou hebben plaatsgevonden.”

Door in het verzoekschrift te stellen dat hij inderdaad niet weet of de bom speciaal voor zijn familie geplaatst werd, herhaalt verzoeker opnieuw louter de verklaringen die hij reeds bij het CGVS heeft afgelegd, zonder de concrete vaststellingen daarover te weerleggen of te ontcrachten. Waar hij verder nog aanvoert dat het feit of de bom al dan niet voor zijn familie was gepland geen afbreuk doet aan het feit dat zijn familie gevaar loopt, wijst de Raad er op dat verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Hij slaagt er echter niet in om aannemelijk te maken dat hij of zijn familie bij het incident waarbij zijn broer en moeder zouden zijn omgekomen persoonlijk geïmponeerd werd. Verder stelt de Raad nog vast dat verzoeker niet betwist dat hij de explosie niet heeft aangehaald als reden waarom hij Afghanistan heeft verlaten en verder geen redenen heeft vermeld waarom zijn moeder en broer geïmponeerd zouden zijn door de taliban. Verzoeker licht in het verzoekschrift evenmin concreet toe op welke manier zijn familie verder gevaar loopt.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met ‘documenten’) en die hierboven nog niet werden besproken, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over deze documenten:

“De tazkera van uw broer en van uw vader kunnen enkel een indicatie zijn van hun identiteit. U bent echter niet in staat eigen identiteitsdocumenten voor te leggen. De invaliditeitskaart van de Afghaanse overheid, de kaart voor humanitaire hulp en de foto in het hospitaal kunnen enkel een bewijs zijn dat deze persoon invalide is, maar is geenszins een bewijs voor de precieze omstandigheden waarin de verwondingen zijn opgelopen. De foto van uzelf met uw jongere broer heeft geen bewijswaarde betreffende uw vluchtrelaas.”

De video die de nasleep van de explosie waarin uw moeder en broer omkwamen capteert, heeft geen bewijswaarde betreffende de aangehaalde feiten van uw vluchtrelaas. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt overigens dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn.”

Verzoeker voert aan dat met deze redenering elk document altijd weerlegd kan worden nu elk document met de nodige technieken aangepast kan worden en dat men op die manier nooit meer iets kan bewijzen, doch hij brengt hiermee geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op deze pertinente motieven van de bestreden beslissing. De Raad wijst er bovendien op dat de motivering van de adjunct-commissaris – dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn – slechts bijkomstig was, nu er reeds daarvoor over elk document op zich werd gemotiveerd waarom het geen bewijswaarde heeft voor zijn vluchtrelaas. De documenten waren dus hoe dan ook niet van dien aard om een ander licht te werpen op de voorgaande pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door de taliban vermoord zal worden omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn broer bij de (voormalige) Afghaanse nationale veiligheidsdiensten.

Daarnaast heeft verzoeker ter terechtzitting een aanvullende nota neergelegd met “bewijzen” van zijn tewerkstelling in België. Hij betoogt dat deze elementen van integratie zijn verwestering aantonen, wat voor hem een bijkomend risico vormt.

De Raad wijst erop dat ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk.

Uit de landeninformatie blijkt dat de visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische *Hanafi*-school van jurisprudentie, maar ook beïnvloed is door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de ‘*de facto*’ taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesties” (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41). Uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij

zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Voorts is de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak en worden de taliban niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kabul echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan*, augustus 2022, p. 68 en 70).

Aldus kunnen Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Te dezen reikte verzoeker gedurende de procedure ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker bewijzen van zijn tewerkstelling in België. De bewijzen betreffen een loonfiche, loonbrieven en een individuele rekening. Door neerlegging van deze documenten toont verzoeker echter niet aan dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. De documenten tonen enkel aan dat verzoeker in België heeft gewerkt in de periode van oktober 2021 tot en met december 2021 als gelegenhedswerknemer in de fruitteelt en dat hij hiervoor een loon heeft ontvangen. Deze stukken tonen geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen deze gegevens op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken. De Raad wenst er verzoeker bijkomend aan te herinneren dat hij er ingevolge de op hem rustende medewerkingsplicht toe gehouden is documenten en

andere stukken ter staving van zijn vrees zo spoedig mogelijk aan te brengen. Nu de neergelegde stukken betrekking hebben op verzoekers tewerkstelling in 2021, kan niet worden ingezien waarom verzoeker deze niet eerder in de loop van de administratieve procedure of ten laatste bij zijn verzoekschrift voegde. Het kan niet ernstig worden genoemd dat verzoeker middels een aanvullende nota ter terechtzitting in het kader van onderhavig beroep stavingstukken bijbrengt die hij reeds veel eerder in de procedure had kunnen neerleggen. Deze weinig proactieve houding doet vragen rijzen bij de ernst van de door hem voorgehouden vrees.

De Raad wijst er voorts op dat uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 11 mei 2021 blijkt dat verzoeker op 5 mei 2021 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,4 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is (adm. doss., stuk 8, deel 'DVZ', kennisgeving beslissing Dienst Voogdij). Nu verzoeker verklaart tien of twaalf maanden voor zijn aankomst op 18 april 2021 in België uit Afghanistan te zijn vertrokken (*ibid.*, 'verklaring DVZ', vraag 32; adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10) – wat erop wijst dat hij ongeveer tussen april en juli 2020 uit Afghanistan is vertrokken – kan dan ook worden aangenomen dat hij minstens tot zijn 19 of 20 jaar in Afghanistan heeft verbleven en er zijn vormende jaren heeft doorgebracht en aldaar gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Na lezing van het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker ook nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, 9, 13 en 18). Bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken kan er dan ook worden aangenomen dat verzoeker nog steeds beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan. Verder blijkt dat verzoeker zich nog steeds van een tolk *Pashtou* bedient.

Verzoeker maakt zodoende niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Gelet op zijn individuele omstandigheden, althans voor zover hij hier zicht op biedt, kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog geen twee jaar in België is, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn broer bij de (voormalige)

Afghaanse nationale veiligheidsdiensten niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...)*”.

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.*”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij

persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO, *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud of in huisvesting te voorzien) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met

name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terecht komt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elm*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukte het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de *influx* van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het

bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen

humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, wijst de Raad er op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in

deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele

persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze "*Country Guidance*" wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai

luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode aan het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 kunnen beschouwd worden als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Baghlan, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, kende ACLED geoprecisie 3 toe aan twaalf incidenten in de verslagperiode. Het gaat om gewapende confrontaties tussen het NRF en de taliban, aanvallen van het NRF op de taliban, een onderling conflict binnen de taliban waarbij een talibancommandant een andere heeft gedood (*battles*), een incident waarbij de taliban een meisje slagen hebben toegediend omdat ze geen *hijab* droeg in de omgeving van de bazaar, de arrestatie met geweldpleging van personen met banden met voormalige overheidsvertegenwoordigers, een incident gericht tegen een voormalig commandant van een regeringsgezinde militie en de ontvoering van een Afghaans-Iraans politiek activist (*violence against civilians*).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Baghlan. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Gelet op de geactualiseerde landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de aanvullende nota die verwerende partij op 10 januari 2023 heeft neergelegd en die terdege in rekening werd genomen in voorgaande analyse, kan verzoeker ook niet dienstig wijzen op een gebrek aan voldoende accurate, betrouwbare en actuele informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan. De Raad is van oordeel dat, zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn om op basis daarvan te kunnen besluiten dat het willekeurig geweld in Afghanistan significant is afgenomen en dat het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is. Verzoeker brengt zelf geen actuele informatie bij die afbreuk kan doen aan bovenstaande analyse. De Raad benadrukt dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar hij in het verzoekschrift betoogt dat het CGVS stelt dat er nog sprake is van acties van de Taliban tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers en dat dit precies de situatie is waarin hij zich bevindt nu zijn vader een medewerker van een overheidsfiguur was, stelt de Raad vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers vader een medewerker van een overheidsfiguur zou zijn geweest. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat zijn vader in de landbouwsector actief was (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5 en 6-7). Dat hij thans voor het eerst in het verzoekschrift iets anders beweert zonder dit te staven aan de hand van enig (begin van) bewijs, is niet ernstig. Hoe dan ook ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze de loutere omstandigheid dat de vader van verzoeker een medewerker van een overheidsfiguur zou zijn geweest in hoofde van verzoeker het risico om het slachtoffer te worden van het in zijn regio aanwezige willekeurige geweld verhoogt.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN